

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Tâm bút) (Bài 75)

***/ Thư gửi Hoàng Hà Giang (Nha Trang).**

Tháng 8/2016

Giang thương,

Quán café, con nên tô bên trong màu xanh da trời nhạt cho êm mắt. Còn bên ngoài vẫn cứ màu gạch.

Ngày mai cô sẽ đi lấy vé cho chuyến về VN (28/11/ 2016). Hôm nay đã đặt rồi, hạn được ở lại là 6 tháng.

Cô có nói chuyện với hai người bạn thân bên Mỹ (nhà văn Uyên Thao và họa sĩ Phan Diên) về quán café, họ rất ủng hộ cô.

+ Bác Uyên Thao là bạn "mày tao" với bác Văn Quang, khi biết ra tâm trạng phân vân "nên ở Mỹ hay về VN" của cô, đã nói:

"Chuyện ân tình cô bé kia đối cho BG, không phải ai cũng gặp được. Còn chuyện thói quen ở Mỹ hay ở VN, mình có thể bỏ hay dần xếp thôi."

Và bác cười lớn qua điện thoại:

"Như tôi, trước kia, một ngày hút 5 gói thuốc. Bây giờ chẳng có điều nào cũng đâu chết ai!"

+ Còn bác Phan Diên thì khi nghe cô kể câu chuyện Frankenstein rồi bảo: "BG sẽ đọc sách cho độc giả nghe, ví dụ như đọc cuốn này", Bác đã ngó ra, không biết chuyện Frankenstein "là như thế nào?!".

Cô bèn kể rõ chi tiết tác giả và tác phẩm cho bác nghe, xong nói:

"Đến cả anh là dân đọc sách mà còn không biết căn kẽ chuyện Frankenstein, nói gì các độc giả VN. Vậy xin hỏi, ý nguyện dành quãng cuối của đời mình cho một quán café với khuynh hướng như vậy, anh thấy có đáng?"

Bác la to:

"BG đã làm rất đúng khi dám bỏ hết vật chất an toàn của nước Mỹ để về làm chuyện ích lợi cho kẻ khác trong quê hương."

Bác Phan Diên cũng nói:

"Tôi sẽ đi quảng cáo cho hết mọi thành ở Nam Cali biết rằng BG đã biến mất khỏi nước Mỹ. Nếu muốn tìm, phải về quán café ở Dalat mà gặp..."

Giang ơi, cô đang ráng ăn uống ngủ nghỉ để giữ sức khỏe đường dài. Đồng thời cũng cố tranh thủ dàn xếp chuyện nhà ở Mỹ cho xong. Hy vọng mọi thứ đầu vào đó để cô yên tâm trải hết lòng cho "cái tổ ấm của con chim thiên di". Trời Đất sẽ không phụ cô cháu mình nỗi ước muốn khiêm nhường kia đâu.

Thương mến,

Cô.

□

***/ Thư gửi anh Văn Quang**

San Jose Oct. 11/2016

Anh chị Văn Quang thân,

BG đã đổi vé máy bay, sẽ về VN ngày 29/11/2016 (thay vì giữa tháng 1/2017 như đã ghi trong vé cũ).

Sở dĩ đổi là mong nhờ Âm Nhạc vực dậy, chứ còn Chữ Nghĩa thì đành chịu thua vì không thể tập trung cái đầu vào đó nhiều quá, sợ lại ngã (như cách đây 3 hôm đã ngã).

+ Tay chân lúc nào cũng bủn rủn, thần trí luôn luôn lơ ngơ.

+ Trong người không còn chút energy nào nữa.

+ Một kiểu tâm bệnh đang giết BG lần hồi.

+ Hai đứa con thì hoàn toàn không biết tâm trạng này của BG và BG cũng không muốn nói gì với chúng.

+ Chỉ âm thầm tìm cách TỰ CỨU lấy mình bằng ý tưởng "đêm đêm sẽ chơi đàn cùng anh Ngọc", chứ cũng không mấy quan tâm đến quán café đã thành hình và đang đóng cửa chờ BG.

+ Nghĩ, BG sẽ về, trước để giải khuây trí não; sau sẽ giúp cô bé Giang điều hành quán trong 3 tháng, rồi Giang giao lại cho ai thì giao.

+ Một năm, trước khi TNH bỏ đi, nếu có ai nói rằng TNH sẽ là như thế, chắc chắn BG sẽ không bao giờ tin. Nhưng rồi mọi thứ vẫn qua, mình vẫn đứng được **cạnh bên** Mẹ già và Âu Cơ suốt 20 năm ròn rảng.

+ Một tháng, trước khi Âu Cơ quay lưng, chắc chắn cũng không thể ngờ đến điều đó. Vậy mà bây giờ nó xảy ra thật thì không biết còn sức mà chống đỡ không?

Khi Mẹ BG chết cách đây hai năm, BG cũng không đau khổ bằng mấy lúc sau này.

Ít hàng chia sẻ cùng anh chị.

BG.

□

***/ Nhận hồi âm anh Văn Quang.**

Sàigòn, Oct. 12/2016

Cảm ơn chị Bông Giấy đã chia sẻ nỗi huyệt hăng trong đời, một cuộc đời KHÔNG ĐƯỢC MỘT LẦN BÌNH LẶNG. Biết bao sóng gió trong lòng và cuộc sống, chị đã can đảm vượt qua tất cả và sẽ vượt qua hết bằng tình yêu KHÔNG PHẢI AI CŨNG CÓ cùng với thiên tài của chị.

Mong chị về Dalat sẽ có nhiều ngày vui.

Còn tôi bây giờ yếu lắm rồi. Nằm nhà suốt ngày không đi đến đâu được cả. Nhưng tâm tĩnh và buông bỏ hết để thấy mình thanh thoi.

Hy vọng sẽ gặp chị vào tháng 11.2016 này.

Văn Quang

□

***/ NHẬT KÝ RỜI...**

Chỉ mới vài ngày trước, dạo đầu tháng 9/2016, Âu Cơ còn gọi điện thoại từ phòng riêng lên cho tôi, bảo:

"Mẹ xuống coi giùm xem có con gì ẩn núp trong phòng con, nó cứ kêu rột rột."

Tôi chạy xuống liền, ngồi lắng im hồi lâu.

Cuối cùng chẳng có gì, tôi nói:

"Chắc con chuột nào làm sột soạt cái thùng rác. Con đừng nên để đồ ăn cho nó tìm đến nữa."

Và ra tay dọn dẹp các bịch rác dơ đang để ngoài cửa, lòng vui mừng mà nghĩ:

"Chỉ chút xíu nhỏ mà nó còn kêu gọi thì đâu đã dứt tình thương cho mẹ?"

Vậy mà thật. Bây giờ NÓ BỎ TÔI THẬT... (!)

□